

တက္ကသိုလ်

နေပင်အောင်

သွေးစိုးလမ်းဆုံး

ဝ ဂ် အ င် : ခ် တု ကျီ ကျ :

ဒုတိယပိုင်း
တက်သိမ်း

အခန်း(၁၈)

စပ်ကျးမတ်ကျး

သိမ်းငှက်ဂိုဏ်းသည် သူတို့ထက် ပို၍ ကျော်ကြားထင်ရှားပြီး တွင်ကျယ်နေသော နဂါးဂိုဏ်းအား ချေမှုန်းပစ်ပြီး ပြိုင်ဘက်ကင်းဂိုဏ်းတစ်ခုအဖြစ် ဝင့်ကြွားချင်ကြသည်။ အောက်လမ်းဂိုဏ်းအဆင့်ရှိသော ဂိုဏ်းတစ်ခုက လိုချင်တပ်မက်မှုပင် ဖြစ်သည်။

နဂါးဂိုဏ်း၏အရှိန်အဝါကို အံ့မတုဝံ့သေးသဖြင့် နှစ်အတန်ကြာ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ အမှားစောင့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နဂါးဂိုဏ်းအား ပျက်ဆီးပစ်ဖို့ ဘက်ပေါင်းစုံမှ ကြံစည်နေခဲ့ကြသည်။ ပျက်စီးပစ်ရန် နည်းလမ်းပေါင်းစုံကို စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။

ယခုတော့ နဂါးဂိုဏ်းနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရန် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီး အသင့်ဖြစ်နေပြီဟု ယုံကြည်သွားပုံရသည်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးရှာကာ နဂါးဂိုဏ်းအား ဒုက္ခပေးရန် ကြိုးစားကြတော့သည်။ နဂါးဂိုဏ်း ပျက်စီးလျှင် သိမ်းငှက်ဂိုဏ်းကောင်းစားပြီ မဟုတ်ပါလား။ တစ်ဦးပျက်စီးက တစ်ဦးကောင်းစားမည်ပင်။

နဂါးဂိုဏ်းကလည်း သိမ်းငှက်ဂိုဏ်း၏ခြေလှမ်းကို ရိပ်မိထားသည်။

ကြို့တင်၍ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို ပြင်ဆင်ထားခဲ့ကြ၏။

တိုက်ပွဲကို ကတုတ်ကျင်းတူး၍ စောင့်နေကြ၏။

သို့ဖြင့် နဂါးဂိုဏ်းနှင့် သိမ်းငှက်ဂိုဏ်း၏ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပွဲ

ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် ဖြစ်နေခဲ့ပြီး တိုက်ပွဲများလည်း အလွန်ပြင်းထန်ခဲ့တော့သည်။

နဂါးဂိုဏ်းနှင့်သိမ်းငှက်ဂိုဏ်းတို့၏ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မှုတွင် ကြေးစားမယ်ကောင်းလျှံနှင့် သူမ၏လက်ရုံးနှစ်ဖော်မှာလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ကြရလေတော့သည်။

ကောင်းလျှံ ပတ်သက်မိပြီဖြစ်၍ သူ၏တပည့်နှစ်ယောက် ဖြစ်သော ကြေးစားများသည်လည်း ပါဝင်ပတ်သက်လာရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း၌ မင်စိမ်းယင်သည် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲနေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

မင်စိမ်းယင်သည် ဟိုဟိုသည်သည် သွားလာခြင်းမရှိတော့ပါ။ သူ မူပြောင်းသွားချေပြီ။ အဘယ်ကြောင့် မူပြောင်းသွားပါသနည်း။ ကောင်းလျှံကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

ယုတ်စွအဆုံး သွေးသောက်မိတ်ဆွေယဲ့ယီကို အဖော်လုပ်ကာ အရက်သောက်ခြင်းမျိုးပင် မရှိတော့ပါ။

မင်စိမ်းယင်သည် တစ်နေ့တစ်နေ့ အခန်းထဲအောင်းနေခဲ့သည်။

အကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲ အပြင်မထွက်ပါ။

ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် မင်စိမ်းယင်သည် အခန်းအောင်းကာ အချိန်ဖြုန်းနေသည်ဟု ထင်ရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မင်စိမ်းယင်က အချိန်ဖြုန်းနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်လေတော့သည်။

ကျင်းဟုဌာ...။

ကျင်းဟုဌာသည် ကျင်းအမျိုးအနွယ်၌ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သော သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ကျင်းအမျိုးအနွယ်တွင်း၌ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ဆိုရလောက်အောင် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။

အများအကျိုး၊ သိုင်းလောကအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်သည့် အထက်လမ်းသိုင်းသမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ကျင်းဟုဌာ၏ ထူးခြားသော အကျင့်စရိုက်မှာ သူနှင့်ဆိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဆိုင်သည်ဖြစ်စေ မတရားပြုလုပ်သည်ထင်လျှင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သိုင်းပညာထက်မြက်သူ၊ ခေါင်းမာသူ၊ မတရားမှုကို ရွံ့မုန်းသူဟု ကျော်ကြားခဲ့သည်။ အချို့က သူ့ကိုတဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်သူဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြ၏။ မည်မျှအမှန်တရား ပြုလုပ်သည်ဖြစ်စေ ဤသို့စွပ်စွဲမှုများကတော့ ရှိနေမည်သာဖြစ်ပါ၏။

ကျင်းဟုဌာသည် ကျင်းမျိုးနွယ်ဝင်အားလုံး၏ ရိုသေလေးစားမှုခံရသော ခေါင်းဆောင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရသူလည်း ဖြစ်သည်။

ကျင်းဟုဌာ၏ ထူးချွန်မှုမှာ ဓားသမားတစ်ယောက်အဖြစ်

ကျော်ကြားခြင်းတည်း။

သူ၏ကြယ်တံခွန်ဓားသိုင်းမှာ ထင်ရှားသည်။

ဓားချက်များသည် ကြယ်တံခွန်တစ်လက်ကဲ့သို့ လျင်မြန်လှသည်။ မျက်စိကျိန်းစပ်သွားရလောက်အောင် ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များထွက်ပေါ်လာသည်အထိ စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ကျင်းဟုဝှာ၏ ဓားသိုင်းမှာ လေ့ကျင့်ရန် ခက်ခဲလှသည်။

တဖက်လူ ယှဉ်ရခက်သော ဓားသိုင်းတိုင်းသည် လေ့ကျင့်ရန် ခက်ခဲတတ်ကြသည်။

ကျင်းမျိုးနွယ်ဝင်များသည် ကျင်းဟုဝှာအား ဓားဘုရင်ဟုပင် တင်စားခဲ့ကြသည်။

မင်စိမ်းယင်သည် အခန်းထဲ အောင်းနေခဲ့သည်။

သူ၏အမူအကျင့်များသည် ရေမှဆီ၊ ဆီမှရေသို့လည်းကောင်း၊ အဖြူမှအနက်၊ အနက်မှအဖြူသို့လည်းကောင်း ပြောင်းလဲသွား၏။

သူ့၌ ယုံယီမှတစ်ပါး အပေါင်းအသင်းတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသော်လည်း အခြားခြားသော စားသောက်ဆိုင်၊ လောင်းကစားပိုင်းများသို့ ရပ်ဖျက်သွားလာလေ့ရှိပေသည်။

ယခုတော့ သူသည် လုံးဝငြိမ်ကုတ်သွားသည်။

သို့သော်...

အကယ်၍ သူ၏အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သွားမည်ဆိုလျှင် အတွင်းဘက်မှ စကားပြောဆိုသံများကို ကြားရမည်ဖြစ်သည်။

မင်စိမ်းယင်၏ အခန်းထဲ၌ မည်သူမျှ ရောက်ရှိမနေဘဲ မင်စိမ်းယင်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။

တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်းနေပြီး စကားပြောဆိုနေခြင်းကြောင့် စိတ်ဖောက်ပြန်ကာ ရူးသွပ်သွားပြီလောဟု တင်စရာရှိသည်။ မင်စိမ်းယင် မရူးပါ။

ကောင်းလုံပေးသည့် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကောင်းလုံပေးသည့် တာဝန်မှာ နဂါးဂိုဏ်းသို့ ဝင်နိုင်ရန် တည်း။

မင်စိမ်းယင်သည် ကောင်းလုံပေးလိုက်သော ကျင်းမျိုးနွယ်နှင့်ပတ်သက်သည့် မှတ်စုကို သေသေချာချာ လေ့လာကျက်မှတ်ခဲ့သည်။ ကျင်းမျိုးနွယ်များ၏ခါင်းဆောင်မှာ ကျင်းဟုဝှာဖြစ်သည်။

သူ အယောင်ဆောင်ရမည့် ကျင်းကျုံးထိန်မှာ ကျင်းဟုဝှာ၏သားဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျင်းဟုဝှာတို့ မိသားစုအကြောင်းကိုသာမက ကျင်းမျိုးနွယ်များအကြောင်းကိုပါ ခရေစေ့တွင်းကျ သိထားနိုင်အောင် ကြိုတင်လေ့လာမှတ်သားနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသေကိုယ်သေ တိုက်ပွဲဝင်ရသည့် ကြေးစားတစ်ယောက်အတွက် ထိုသို့လေ့လာကျက်မှတ်ရသည်မှာ ပျင်းရိစရာကောင်းလှသည်ဟုထင်ရန် အကြောင်းရှိသည်။ မှန်ပါသည်။ ချွေးနှင့်သွေးနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ရသော ကြေးစားဓားသမားအဖို့ ဓားနှင့်အလေ့အကျင့်သာ လျှင် အဓိကဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခု ဓားနှင့်အလေ့အကျင့်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကောင်းလုံ၏စကားအတိုင်း လေ့ကျင့်လိုက်နာနေရသည်။

သို့သော် မင်စိမ်းယင်သည် တပည့်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တပည့်ကောင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း ဓားနှင့်အလေ့အကျင့်ကို မင်းခဏစွန့်လွှတ်ဆိုသည့်အခါ ခဏစွန့်လွှတ်ပြီး မင်းသည်အပြု

အမှုကို လေ့ကျင့်ဟု အမိန့်ပေးသည့်အခါ ထိုအပြုအမူကို လေ့ကျင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်မပါခြင်း၊ ပျင်းရိခြင်းမရှိပါချေ။

တကယ်လည်း ဤကိစ္စကို မင်စိမ်းယင်က ပျင်းစရာကိစ္စဟု မယူဆပါ။ အသက်တမျှ အရေးကြီးသည့်ကိစ္စဟု ယုံကြည်ထား၏။

ကျင်းကျုံးထိန်အဖြစ် ဟန်ဆောင်နိုင်မှ နဂါးဂိုဏ်းချုပ် ကုဖန်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခွင့်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကုဖန်း ယုံကြည်လာအောင် ကျင်းကျုံးထိန်အစစ်နှင့်မခြားစွမ်းဆောင်နိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကျင်းကျုံးထိန်သည် ကျင်းမျိုးနွယ်အကြောင်း ကောင်းစွာ သိနေမည့်အပြင် ကျင်းဟုဌာ၏ ကြယ်တံခွန်ဓားသိုင်းကိုလည်း အမွေဆက်ခံထားရမည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းမျိုးနွယ်အကြောင်း လေ့လာမှတ်သားရခြင်းသည် သူသေကိုယ်သေ တိုက်ပွဲတစ်ခု ရင်ဆိုင်ရခြင်းနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်ဟု မင်စိမ်းယင် ယုံကြည်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မပေါ့ဆဝံ့ဘဲ အလေးအနက်ထားကာ လေ့လာမှတ်သားနေခြင်းဖြစ်သည်။

မင်စိမ်းယင်မှာ ဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ကျင်းဟုဌာ၏ ကြယ်တံခွန်ဓားသိုင်းကို တုပလေ့ကျင့်ဖို့ အဆင်ပြေသည်။ သို့တိုင် အချိန်အတော်ကလေးပေးကာ ကြယ်တံခွန်ဓားသိုင်းကို လေ့ကျင့်ခဲ့ရလေသည်။ ကြယ်တံခွန်ဓားသိုင်းသည် အတော်ခက်ခဲနက်နဲသော ဓားသိုင်းဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

မင်စိမ်းယင်မှာ အရည်အချင်းရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် အားကြိုးမာန်တက် ကြိုးစားဆောင်ရွက်လိုက်လျှင် ကျင်းကျုံးထိန်အဖြစ်ကောင်းစွာ အယောင်ဆောင်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့

ရောက်ရှိသွားခဲ့လေတော့သည်။

ကောင်းလျှံသည် ထုံးစံအတိုင်း နတ်မိမယ်လေးအလား ချောမောလှပနေသည်။ တွေ့သူတိုင်းက ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးပမာ ထင်မှတ်ကြသည်။ တကယ်တော့ သူမသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါးရှိပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် မှုံနဲ့သာလိမ်းခြယ်ပြီး လှပစွာ ဝတ်ဆင်ထားခြင်းဖြင့် ငယ်ရွယ်နုပျိုသော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် အသွင်ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမသည် သူ့ကိုယ်ကို ပြုပြင်ဖန်တီးထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သေသေချာချာကြည့်မည်ဆိုလျှင် သူမ၏မျက်လုံးအောက်၌ ဇရာအစင်းကြောင်းအရာကလေးများကို တွေ့မြင်နိုင်သည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

မင်စိမ်းယင်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းလျှံ၏အလှကိုလည်းကောင်း၊ ဇရာကိုလည်းကောင်း စိတ်မဝင်စားပါချေ။ ယုံယီသည်လည်းကောင်း၊ မင်စိမ်းယင်သည် လည်းကောင်း ကောင်းလျှံတကယ်နုပျိုစဉ်ကလည်း ဤအတိုင်းပင် ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။

သူစိတ်ဝင်စားနေသည်မှာ ကောင်းလျှံပြောလာမည့် စကားများသာ ဖြစ်သည်။ ကောင်းလျှံက မင်စိမ်းယင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအကဲခတ်လိုက်သည်။

“မင်း နည်းနည်းပိန်သွားတယ်၊ သည်ရက်ပိုင်းမှာ အတော်

ပင်ပန်းသွားတယ်ထင်တယ်၊ ငါပြောတာတွေကို မင်းကြိုးကြိုးစားစား လိုက်နာတာပဲ”

မင်စိမ်းယင်က...

“ကျင်းကျုံးထိန်ဟာ ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိတယ်လို့ မှတ်တမ်းထဲမှာ ဖော်ပြထားပါတယ် အစ်မကြီး”

ကောင်းလျှံ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ ငါဟာ လူတော်တစ်ယောက်ကို ပြုစုပျိုးထောင်မိတာပဲ”

မင်စိမ်းယင်သည် ကျင်းမျိုးနွယ်နှင့် ပတ်သက်၍ သေသေချာချာလေ့လာထားပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူမနားလည်လိုက်၏။

သို့သော် သူမသည် အရာရာကို စေ့စပ်သေချာစွာ လုပ်ကိုင်တတ်သူပီပီ မင်စိမ်းယင်၏အခြေအနေကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ရန် စိစဉ်ထားပြီးဖြစ်နေသည်။

“မင်စိမ်းယင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အစ်မကြီး”

“မင်း ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်”

“နဂါးဂိုဏ်းကို သွားရတော့မှာလားဗျာ”

“မဟုတ်သေးဘူး”

ကောင်းလျှံက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“စန်းစီးနယ်ကို မင်းသွားရမယ်၊ ကျင်းထုံဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့အောင်ရှာရမယ်”

ကျင်းထုံဆိုသော အမည်ကိုကြားသည်နှင့် အခြေအနေကို

မင်စိမ်းယင် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ကျင်းမျိုးနွယ်ဝင်များသည် အထက်လမ်းသိုင်းသမားများနှင့် အေးချမ်းစွာ အတူနေထိုင်သူများဖြစ်၏။ အထူးထူးအထွေထွေသော ကျင်းမျိုးနွယ်များမှာလည်း အေးချမ်းစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

သိုင်းသမားများမှာလည်း သိုင်းလောက၏ ကောင်းကျိုးများကိုသာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပြီး မလိုလားအပ်သည့် အပြုအမူများ၊ ဆိုးကျိုးများ၊ သိက္ခာကျစရာအလုပ်များကို ရှောင်ကြဉ်ခဲ့ကြသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျင်းမျိုးနွယ်သိုင်းသမားဆိုလျှင် အထက်လမ်းသိုင်းသမားအဖြစ်သာ လူသိကြသည်။

သိုင်းလောက၌ နာမည်ပျက်မရှိခဲ့ပါ။

သို့သော် ကျင်းထုံကမူ စုန်းပြူးဖြစ်နေသည်။

ကျင်းထုံသည် ကျင်းမျိုးနွယ်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထောက်ဘဲ မကောင်းတာမှန်သမျှ အကုန်လျှောက်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။

အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်သည်။ မိန်းမပွေသည်။

လူဆိုးဓားပြများနှင့် ပေါင်းသင်းကာ လူသတ်ဓားပြတိုက်သည်။ ကျင်းမျိုးနွယ်များကိုပင် ချမ်းသာမပေးဘဲ ပြန်ပြီးဒုက္ခပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ သူ့ထူးခြားချက်ဖြစ်သည်။ လူစိမ်းကိုသာ ဒုက္ခပေးချင်ပေးမည် ကိုယ့်အမျိုးကိုတော့ မည်သူမျှ ဒုက္ခမပေးချေ။

ကျင်းထုံကြောင့် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ရသော ကျင်းမျိုးနွယ်များသည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြပြီး ကျင်းထုံအား ပြင်းထန်စွာ အပြစ်ပေး အရေးယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ၏။

ကျင်းထုံအပေါ် ကျင်းမျိုးနွယ်များ ချမှတ်လိုက်သည့် အ

ပြစ်ဒဏ်မှာ သေဒဏ်ဖြစ်သည်။

ကျင်းထုံကလည်း သူ့အား သေဒဏ်ချမှတ်ထားကြောင်း သိနေသဖြင့် ရှောင်တိမ်းနေခဲ့သည်။

ကျင်းမျိုးနွယ်များနှင့် ရင်မဆိုင်မိ အောင် ရှောင်ယင်း တစ် ဘက်မှလည်း မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို ရပ်တန့်ကာ မရပ် ဘဲ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်နေခဲ့သည်။

ကျင်းထုံသည် ကျင်းခေါင်းဆောင်ကျင်းဟုဌာ၏ အရေး ပေးခံရသူဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီး ကျင်းဟုတ်၏ ကြယ်တံခွန်ဓားကွက် အချို့ကို သင်ယူတတ်မြောက်ထားသည်။

ကောင်းလုံက ကျင်းထုံအကြောင်း ပြောနေသည်မှာ ကျင်း ထုံနှင့် သွားရောက်ရင်ဆိုင်ပြီး ကျင်းကျုံးထိန်အဖြစ် အယောင် ဆောင်ရမည့် အခြေအနေကို စမ်းသပ်ကြည့်စေလို၍ဖြစ်ကြောင်း မင်စိမ်းယင် ရိပ်မိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်းကျုံးထိန်အဖြစ် ကျင်းထုံက လက်ခံလျှင် ကျင်းကျုံး ထိန်အဖြစ် ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း အောင်မြင်ပေပြီ။

“ကျင်းထုံက မင်းကို ကျင်းကျုံးထိန်လို့ လက်ခံလိမ့်မယ် ငါ ထင်တယ်”

“စိတ်ချပါ အစ်မကြီး သူလက်ခံရမှာပါ”

“ကောင်းတယ် ကဲ သည်ကနေ့ပဲ ခရီးထွက်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်စိမ်းယင်သည် ကောင်းလုံအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက် လာခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း(၁၉)

စမ်းသပ်ခြင်း

စန်းစီးနယ်....။

စန်းစီးနယ်သို့ မင်စိမ်းယင် ရောက်ရှိလာသောအခါ အချိန်
အခါမဟုတ်ဘဲ မိုးတဖွဲဖွဲရွာသွန်းနေ၏။

မင်စိမ်းယင်သည် ခမောက်တစ်လုံး ဆောင်း၍ မိုးကာအင်္ကျီ
ဝတ်ဆင်ကာ ကျားမင်းငွေတိုက်သို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။ ဤနယ်တွင်
ကျားမင်းငွေတိုက်သည် နာမည်ရှိ၏။

စန်းစီးနယ်၌ ဒုစရိုက်သမားများ၊ အောက်လမ်းသိုင်းသမား
များ ထကြွသောင်းကျန်းနေသဖြင့် မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေ၏။

လုယက်တိုက်ခိုက်မှုများ၊ တိုက်ပွဲများ နေ့စဉ်နှင့်အမျှဖြစ်
ပွားနေသည်။ လုယက်မှုများ၊ ဓားပြမှုများ၊ အိမ်အနုကြမ်းစီးခံရမှု
များ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပွားနေသည်။ အနိုင်ကျင့်မှုများ တစ်နယ်လုံး
ဖြစ်ပွားနေသည်။

မင်စိမ်းယင်က ကျားမင်းငွေတိုက်သို့ ဦးတည်သွားနေသည်
မှာ အကြောင်းရှိသည်။

လူဆိုးအချို့က ကျားမင်းငွေတိုက်အား စီးနင်းတိုက်ခိုက်
လိမ့်မည်ဟု သတင်းရထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤသတင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်။ ငွေတိုက်ဆိုလျှင် လူဆိုး
ဓားပြများ သွားရေကျနိုင်သည်။

မိုးတဖွဲဖွဲရွာသွန်းနေသဖြင့် လမ်းပေါ်၌ ဗွက်အိုင်များ၊ ရေစီး
ကြောင်းများရှိနေသည်။ ကောင်းစွာ လမ်းလျှောက်၍မရပေ။ လမ်း
သွားလမ်းလာနည်းပါးပြီး လူရှင်းနေ၏။

လူဆိုးဓားပြများနှင့် အောက်လမ်းသိုင်းသမားများက
တိုက်ပွဲများ ဖန်တီးနေကြ၍ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသည့်အလျောက်
သွားလာလှုပ်ရှားကြသူများသည်လည်း အခြေအနေကိုကြည့်ကာ
ခပ်သုတ်သုတ် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြရလေ၏။

မင်စိမ်းယင်သည် ရေအိုင်များ၊ ရွံ့ဗွက်များကို ရှောင်ရှား၍
ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းလာခဲ့ရာမှ ကျားမင်းငွေတိုက်ရှေ့သို့ ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူသည် ငွေတိုက်ကိုကြည့်
လိုက်ကာ အာမေဋီတ်သံပြုမိ၏။

“ဟော”

ငွေတိုက်တံခါးမကြီးရှေ့၌ လူနှစ်ယောက် လဲကျသေဆုံး
နေချေသည် တကား။

ငွေတိုက်မှ အစောင့်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

မိုးသံလေသံကြားမှ ငွေတိုက်ထဲ၌ တိုက်ခိုက်သံ ညည်းတွား
သံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။

မည်သို့ဖြစ်လေသနည်း။

ငွေတိုက်ကို လုယက်တိုက်ခိုက်မည်၊ ဂူသော အသံကြားရ
သဖြင့် သူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု လုယက်တိုက်ခိုက်ခံရပြီး ဖြစ်
နေသည်။

ဤနယ်မှ လူဆိုးသူခိုးများသည် အလွန်တကယ်ပင် လုပ်သားပြည်သူများကို ဒုက္ခပေးနေချေပြီ။ ကြေးစားလူသတ်သမားဆိုသည်မှာ လူအများကို ဒုက္ခပေးချေ။ လူတစ်ဦးတည်းကိုသာ ပစ်မှတ်ထား သတ်ဖြတ်ကြသည်။ လူဆိုးဓားပြများကတော့ သည်လိုမဟုတ်ပေ။ အများပြည်သူအားလုံးကို ဒုက္ခပေးတတ်ချေသည်တကား။

မကြာမီ လူသန်ကြီးသုံးယောက်သည် လက်ထဲ၌ သွေးစွန်းနေသောဓားများ ကိုင်ဆောင်ကာ ငွေထုပ်များကို ကျောပိုးပြီး ငွေတိုက်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကြသည်ကို သူမြင်နေရ၏။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူသန်ကြီးသုံးယောက်သည် ငွေတိုက်ရှေ့၌ ဓားဓားမတ်မတ်ရပ်နေသည့် မင်စိမ်းယင်ကို မြင်လိုက်ကြရ၏။ ထိုအခါ သူတို့ တုန့်ခနဲရပ်သွားကြပြီး အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဒီကောင် လာရှုပ်ပြီ”

ဟူသောအကြည့်များပင်။

တဖန် မင်စိမ်းယင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေပြီး လူသတ်လိုသော အရိပ်အရောင်များ အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

သူတို့လက်များသည် သွေးစွန်းနေကြပြီ။ လူသတ်ရန် ဝန်မလေးကြတော့ချေ။ ရုတ်တရက်...

“ယား”

လူသန်ကြီးတစ်ယောက်က ညာသံပေးပြီး ဓားကိုငွေယမ်း

ကာ မင်စိမ်းယင်ထံ ပြေးဝင်သွားလေတော့၏။

မင်စိမ်းယင်၏ မိုးကာဝတ်ရုံ ဖွာခနဲလှုပ်ယမ်းသွား၏။

လျှပ်စီးဝင်းလက်သလို အလင်းရောင်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အား”

တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားသော လူသန်ကြီး စူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားသည်။

တစ်ချက်လွှတ် တိုက်ကွက်ပင်။ လူသန်ကြီးသည် သူ့ကို မည်သည့်ဓားကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်မှန်းပင် သိဟန်မတူချေ။ လွန်စွာ လျင်မြန်လှ၏။ မိုးရေနှင့်အတူ မြေပေါ်၌ သွေးများနီရဲသွား၏။

လူသန်ကြီး ကျောပိုးလာသော ငွေအိတ်လည်း လမ်းပေါ် ပြုတ်ကျကာ ငွေဒင်္ဂါးများ တဖြင့်ဖြင့်မြည်၍ ပြန်ကျသွားတော့သည်။

မျက်စိတမှိတ် လျှပ်တပြက်အချိန်လေးမှာပင် ကျားမင်းငွေတိုက်အား လုယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ လူသန်ကြီးသုံးယောက် အနက် တစ်ယောက်မှာ မင်စိမ်းယင်၏ လက်ချက်မိကာ အသက်ပျောက်သွားတော့သည်။

ကျန်လူသန်ကြီးနှစ်ယောက် မျက်နှာပျက်သွားကြ၏။

မင်စိမ်းယင်မှာ ခေသူမဟုတ်ကြောင်းလည်း ရိပ်မိသွားကြသည်။ သူတို့ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသူမှာ ထိပ်တန်းဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ သိရှိသွားကြ၏။

တစ်ယောက်က မြေပေါ်ပြန်ကျနေသော ငွေဒင်္ဂါးများကို ညွှန်ပြီလင်း လှမ်းပြောသည်။

“ဒါ မင်းအတွက် ဝေစုဆိုယင်ကော”

မင်စိမ်းယင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ခေါင်းယမ်းပြသည် ဆိုရုံမျှသာ။ သို့သော် လူသန်ကြီးများ

ကသိကြသည်။ လူသန်ကြီးက ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ဆီကပါ လိုချင်နေတာပေါ့လေ”

မင်စိမ်းယင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

လူသန်ကြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းက ဘာသဘောလဲ”

မင်စိမ်းယင် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ကို လိုချင်တယ်”

သူက သည်စကားပဲ ပြောသည်။ သူ လူတစ်ယောက်ကို လိုချင်ကြောင်းသာပြော၏။ ထိုလူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ဆက်မပြောသေးပေ။

လူသန်ကြီးများ အားတက်သွားကြ၏။ သူတို့ ရှေ့ကမှလူ သည် သူတို့လူယူလာသော ငွေအိတ်များကို မက်မောသူမဟုတ်။ လူတစ်ယောက်ကိုသာ လိုချင်နေသူဖြစ်ကြောင်း သိသွားကြသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး အားတက်သွားကြ၏။

ထို့ကြောင့် လူသန်ကြီးတစ်ယောက်က အားတက်သရော မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျင်းထုံ”

မင်စိမ်းယင် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျင်းထုံဟာ လူ့ဘီလူးကြီးသုံးယောက်နဲ့ အတော်ကို ရင်း

နှီးမှုရှိတယ်။ သူဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို လူ့ဘီလူးကြီးသုံး
ယောက်ပဲ ပြောနိုင်မယ်လို့ ကျုပ်သတင်းရထားပြီးပါပြီ။ ကျုပ်က
လူ့ဘီလူးကြီးသုံးယောက်ကို ဒါကြောင့် လိုက်နေတာဗျ”

လူသန်ကြီးများသည် ယခုမှပင် မင်စိမ်းယင် သူတို့အား
တိုက်ခိုက်လာသည့်အကြောင်းရင်းကို သိသွားကြတော့၏။

“လက်စသတ်တော့ ကျင်းထုံအကြော်ငှား သိချင်နေတာကိုး၊
အင်း...စောစောက မေးသင့်တယ်”

“ဒါကလည်း ကျုပ်ကလုပ်ပြလိုက်မှကိုး”

“အပေးအယူပေါ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျင်းထုံဟာ မြို့စွန်က ‘ကောင်းပေ’ အရက်ဆိုင်မှာရှိနေ
တယ်”

မင်စိမ်းယင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်အား အမှုမထားတော့ဘဲ ကျောခိုင်း
လိုက်လေ၏။ သူ့ဦးတည်ချက်မှာ ကျင်းထုံသာဖြစ်သည်။ လူ့ဘီလူး
ကြီးသုံးယောက် မဟုတ်ပေ။

ကျင်းထုံထံသို့ အမြန်ဆုံးအရောက်သွားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးနေ
သည် မဟုတ်ပါလား။

လူသန်ကြီးနှစ်ယောက် အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။
သူတို့သည် လက်စလက်နရှိသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့အား ထိပ်ပုတ်
ခေါင်းပုတ်လျှင် မခံနိုင်သူများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏အဖော် တစ်
ယောက်အား မင်စိမ်းယင်တည်းဟူသော လူစိမ်းက သတ်ပစ်ခဲ့ပြီ

မဟုတ်ပါလော။

သူတို့သည် ဤနယ်၌ ခေါင်းတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်နေသည့် လူဆိုးများသာဖြစ်သည်။ လူ့ဘီလူးသုံးဖော်ဟူသော အမည်မှာ ဤနယ်၌ ကျော်ကြားသောအမည်ဖြစ်သည်။ မည်သူကမျှ သူတို့အား မစော်ကားရဲချေ။ စော်ကားချင်းစော်ကားလျှင် သူတို့ကသာ စော်ကားပေမည်။ လူ့ဘီလူးသုံးဖော်ကို ဤသို့လာစိန်ခေါ်၍ မရပေ။

မင်စိမ်းယင် ကျောခိုင်းလိုက်သည့် တဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ပြိုင်တူခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဘီလူးကြီးများအလား သန်မာထွားကြွင်းသူများဖြစ်ကြရာ သူတို့၏ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မင်စိမ်းယင် စိစိညက်ညက် ကြေမွသေဆုံးသွားနိုင်လောက်ပေသည်။ လေးလုံးခြောက်ဖက် သစ်ပင်ကြီးများပြုကျရာ အပိခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားမည်။

သို့သော် မင်စိမ်းယင်၏လှုပ်ရှားမှုက ပို၍လျင်မြန်နေသည်။

“ဝှံ”

ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်ပြီးနောက် ပြန်ပက်ထုတ်လိုက်သည်နှင့် ခုန်ဝင်လာသော လူသန်ကြီးနှစ်ယောက် လေထဲမှာပင် ကားခနဲ ကားခနဲ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း”

ရေအိုင်များ၊ ရွံ့ဗွက်များ ဖြစ်ပေါ်နေသော လမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားကြပြီး မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်သွားကြလေတော့သည်။ လူဆိုးများ၏ ဘဝနိဂုံးကား ဤမျှသာပင်။

ကောင်းပေ့ အရက်ဆိုင်....။

မင်စိမ်းယင်သည် ကောင်းပေ့အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသွား

လေ၏။

မိုးက တစ်မိုစိမ့်ရွာသွန်းနေဆဲပင်။ မိုးဖြူမစဲ မိုးမည်းမရွာ
ဟူသည့်စကားကမှန်လှသည်။ တစ်မိုးလုံး ဖြူဖျော့နေပြီး တစ်မိုစိမ့်
ရွာနေဆဲပင်။

ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေသော ရာသီဥတုကြောင့် အရက်ဆိုင်
လေးထဲ၌ လူစည်ကားနေသည်။ ဆိုင်ကလေးနာမည်က ကောင်းပေ့
ဖြစ်သော်လည်း ရောင်း ချသည့်အရက်က အကောင်းစားမဟုတ်ဘဲ
အပေါစားဆန်ကြမ်း အရက်သာဖြစ်နေသည်။

အရက်နှင့်မြည်းနိုင်သော အစားအစာများမှာလည်း
ကြွက်ကြော်နှင့်မြေပဲသာရှိသည်။ အမြီးကားညံ့လှသည်။ ဆိုင်ထဲ၌
ဝင်လာမစဲ တသဲသဲဖြစ်နေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ သန့်ရှင်းမှုကင်းမဲ့ကာ အောက်သိုးသိုး ချဉ်စုတ်
စုတ်အနံ့အသက်များ လွှမ်းမိုးနေသည်။ ညစ်ပတ်လှ၏။

အလင်းရောင်လည်း ကောင်းစွာမလုံလောက်ဘဲ မှုံကုပ်
ကုပ်ဖြစ်နေသေး၏။ အပြင်၌ မိုးရွာနေမှုကြောင့် အထဲ၌ ညှင်းသိုးသိုး
ဖြစ်နေသည်။

အရက်လာသောက်ကြသူများသည်လည်း အလုပ်ကြမ်း
သမားများ၊ အခြေအနေမဲ့များနှင့် ငွေရမည်ဆိုလျှင် ဘာမဆိုလုပ်ဝံ့
သူများသာ ဖြစ်သည်။ အောက်ခြေလူတန်းစားပေါင်းစုံ စုစည်းနေ
သော နေရာဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဒုစရိုက်နယ်မြေတစ်ခုသို့

ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း မင်စိမ်းယင် နားလည်လိုက်သည်။

မင်စိမ်းယင်အတွက် ထိုကဲ့သို့သော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အစိမ်းသက်သက် မဟုတ်ပါ။ သူသည် ကြေးစားစားသမားတစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။ သူ့အဖို့ စိမ်းသောနယ်မြေဆိုသည်မှာ မရှိပါ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

မင်စိမ်းယင်က ညစ်ပေနေသော စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်လိုက်ပြီး အရက်တစ်အိုးနှင့် ကြွက်ကြော်မှာလိုက်သည်။ သည်အရက် မျိုးသည်လည်း သူနှင့်မစိမ်းလှပါ။

အပေါစားအရက်ကို တစ်ခွက်ငဲ့သောက်ကာ ကြွက်ကြော်ဖဲ့စားလိုက်၏။

အရာရာအားလုံးသည် မင်စိမ်းယင်အတွက် ထူးခြားမနေဘဲ အရက်ဆိုင်လေး၌ ရှိနေသူများအတွက်သာ မင်စိမ်းယင်သည် ထူးခြားသူဖြစ်နေတော့သည်။ လူအားလုံးက သူ့ကိုငေးကြည့်နေကြ၏။ ဆူဆူညံညံ ပြောဆိုနေသံများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

အားလုံးသည် မျက်နှာစိမ်းဖြစ်သော မင်စိမ်းယင်ကို အကဲခတ်နေကြသည်သာ။

ရုတ်တရက် မိုက်တိမိုက်ကန်း ရှိပုံရသော ခေါင်းတုံးကြီးတစ်ယောက်သည် ထိုင်ရာမှဆုတ်ခနဲထကာ မင်စိမ်းယင်ထံ သွားလေ၏။

မင်စိမ်းယင်သည် ခေါင်းတုံးချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်လျှင် အရက်အိုးကို မ ယူလိုက်သည်။

ခွက်ထဲ ငဲ့မသောက်တော့ဘဲ အိုးလိုက်မော့သောက်လိုက်သည်။ သည်အပြုအမူမှာ အောက်တန်းစားတို့၏အပြုအမူဖြစ်သည်။

တစ်အိုးလုံး ကုန်အောင်သောက်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝါရင့်အရက်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖွင့်ဆို

ရှင်းပြနေသည်။

ခေါင်းတုံးကြီးသည် မင်စိမ်းယင် အရက်သောက်ပုံကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ရှိန်သွားပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားတော့သည်။ ဤအရက်ဆိုင်လေး၌ လူမျိုးစုံရှိနေကြသည်။

အခြေအနေမဲ့သူများ ရှိသကဲ့သို့ အောက်တန်းစား အောက်လမ်းသိုင်းသမားအချို့လည်း ရှိနေကြသည်။ သူတို့၏ သိုင်းပညာမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာမဟုတ်ဘဲ လူပြိုန်းများထက် အနည်းငယ်သာ ခြင်းသာရှိသည်။

ခေါင်းတုံးကြီး ပြန်လှည့်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် လူမမာနှင့်တူသူ နှစ်ယောက်က တစခန်းထလာပြန်၏။

စန်းစီးနယ်မှ သရဲညီနောင်ဟု နာမည်ဆိုးတွင်သော ဒုစရိုက်သမားညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား မင်စိမ်းယင်ထံသို့ ဦးတည်သွားကြပြီး ခပ်တည်တည်ပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဆိုင်ထဲမှလူအားလုံး မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေကြသည်။

သရဲညီနောင်မှ အစ်ကိုဖြစ်သူ သရဲကြီးက မင်စိမ်းယင်အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ အရက်ကြိုက်တတ်ပုံကို ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ၊ သည်ဆိုင်ကို ရောက်လာတာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိမယ်ထင်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိတ်ဆွေက လူစိမ်းဖြစ်နေတာကိုး”

သူက မေးမြန်းစုံစမ်းလာသည်။

မင်စိမ်းယင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ အရပ်တကာလှည့်ပြီး ထင်ရာ လုပ်နေခဲ့တာကြာပြီ၊ အခု စန်းစီးနယ်ကို ရောက်လာတော့လည်း ပြောင်းဆန်သွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ကျုပ်ကို လမ်းပြ ပေးမယ့်အဖော်တစ်ယောက်လောက်ရယင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေး နေတာ”

သရဲကြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ လက်တွဲလိုက်ပေါ့ ဗျာ၊ ဒီနယ်မှာ အပ်ကျတာကအစ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကို သိတယ်ဗျ”

မင်စိမ်းယင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး”

သရဲကြီး ခေါင်းထောင်သွား၏။

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“ကျုပ်လိုချင်တဲ့ အရည်အချင်း ခင်ဗျားတို့မှာ ရှိမှာမဟုတ် ဘူး၊ ဒါကြောင့်ပဲ”

သရဲလေး မကျေမနပ် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ကို အထင်သေးစကား ပြောတာလား၊ ခင်ဗျားက ကော ဘယ်လောက်စွမ်းလို့လဲ၊ ကျုပ်တို့အကြောင်း မသိသေးဘူး ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား ဒီနယ်တဝိုက်မှာ စုံစမ်းကြည့်လိုက်ဦး”

မင်စိမ်းယင်က...

“ကျုပ်က စန်းစီးကိုလာကတည်းက သည်ကလူတွေအ ကြောင်းလေ့လာစုံစမ်းခဲ့ပြီးပြီ၊ သရဲညီနောင်ဆိုတာ အပေါစားလူဆိုး လူမိုက်တွေဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးပါပြီ၊ ဒီသရဲတွေကို ကျုပ်အထင်

မကြီးဘူး”

“ဘာကွ”

“မင်း စော်ကားလှချည်လား”

သဲရဲညီနောင် ဒေါပွကာ မင်စိမ်းယင်အား တိုက်ခိုက်ရန် ခုန်ထလိုက်ကြသည်။ မင်စိမ်းယင်က သူတို့ထက်ပို၍ လျင်မြန်အောင် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူ၏လက်ထဲ ဓားတစ်လက်ပါလာပြီး တစ်ချက်ငှေ့ယမ်း လိုက်သည်။ ဓားငှေ့ယမ်းမှုမှာ လျင်မြန်လှသဖြင့် သဲရဲညီနောင်တို့ ဓားချက်ကိုတောင် မတွေ့လိုက်ပေ။ သူတို့သည် မင်စိမ်းယင် မည်သို့ ဓားထုတ်လိုက်မှန်းပင် မသိလိုက်ကြချေ။ နောင်လည်းသိမည် မဟုတ်တော့ပေ။

“ခြွမ်း”

မင်စိမ်းယင်က ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်လည်ထိုးသွင်းပြီး သည်နှင့် လဲပြိုကျသံများ ကြားလိုက်ရ၏။

“ဝုန်း.....ဝုန်း”

သဲရဲညီနောင်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျကာ အသက်ပျောက် သွားကြလေတော့သည်။

အရက်ဆိုင်လေးထဲ၌ ပို၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

ဆိုင်ထဲ၌ ရှိနေသူအားလုံးသည် အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့လျော့ နေကြပုံရှိသည်။ လူစိမ်းသည် သူတို့အားလုံးအား မင်သက်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

မင်စိမ်းယင်က အားလုံးကို တစ်ချက်ငှေ့ကြည့်လိုက်၏။

“စန်းစီးနယ်ကို ပြောင်းဆန်သွားအောင် လုပ်ကြမယ်။

ဘယ်သူက ကျုပ်နဲ့လက်တွဲမလဲ၊ အရည်အချင်းရှိမှ ဖြစ်မယ်နော်၊
အရည်အချင်းမရှိရင်တော့ ကျုပ်နဲ့လက်တွဲဖို့ မကြိုးစားနဲ့။”

အားလုံး တုတ်တုတ်မလှုပ်ကြချေ။

မင်စိမ်းယင်က...

“စန်းစီးမှာ ထိပ်ထိပ်ကျဲတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့စကား မှားနေ
ပြီထင်တယ်၊ ဟား...ဟား...ဟား...အလကားစကားပဲ”

ယခုတစ်ကြိမ် သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ချောင်းဟန့်
သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဆိုင်အနောက်ဘက်မှ အဘိုးအိုတစ်ယောက် လှမ်းထွက်
လာလေသည်။ သူထွက်လာပုံက တစ်လှမ်းချင်းပင်။ နှေးကွေးလေး
လံလှသည်။ အဘိုးအိုမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည်။

နဖူးမောက်မောက် နှာရောင်ကောက်ကောက် မျက်လုံး
များကလည်း ကြွက်မျက်လုံးနှင့်တူပြီး လွန်စွာမှပင် အရုပ်ဆိုး အ
ကျည်းတန်နေသည်။ အလွန်ရုပ်ဆိုးသော လူတစ်ယောက်ပင်။

အဘိုးအိုက မင်စိမ်းယင် ရှေ့သို့ လှမ်းလာ၏။

“မောင်ရင်က တကယ်ပဲ စန်းစီးနယ်ကိုပြောင်းဆန်အောင်
လုပ်ပစ်ချင်တာလား”

မင်စိမ်းယင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သေချာတာပေါ့ဗျာ”

“မောင်ရင်မှာကော အရည်အချင်းရှိလို့လား”

မင်စိမ်းယင်က အဖြေမပေးဘဲ ကြမ်းပြင်၌ မလှုပ်မယှက်
ဖြစ်နေသည့် သရဲညီနောင်ကိုကြည့်လိုက်၏။ သူက မျက်လုံးများဖြင့်
သရဲညီနောင်တို့ကို ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အဘိုးအို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ မင်းပြောသလို အပေါ်စားတွေပါ။ သူတို့ကို မင်း
တိုက်ခိုက်လို့ မင်းမှာဂုဏ်မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က ဘယ်သူနဲ့ စမ်းသပ်ပြစေချင်သလဲ ပြောပါ
ဦး၊ ကျုပ်က လူမရွေးပါဘူး”

အဘိုးအိုက မရယ်မပြုံးဖြင့်ပြောသည်။

“ကျုပ်ကို စမ်းကြည့်ပါလား”

“ကောင်းပြီ”

မင်စိမ်းယင်မငြင်းဘဲ ဓားဆွဲထုတ်ကာ အဘိုးအိုအား တိုက်
ခိုက်လေတော့သည်။ မင်စိမ်းယင်၏ တိုက်ခိုက်ပုံမှာ ခြေဆင်းမရှိချေ။

စကတည်းကယဉ်သကို ဆိုသည်နှင့်မခြားပေ။ သူ၏တိုက်
ခိုက်ပုံမှာ ပြင်းထန်လှသည်။ သည်တိုက်ခိုက်ပုံမျိုးမှာ ကြေးစား
ဘဝက တိုက်ခိုက်ပုံမျိုးနှင့် ဆင်တူလှသည်။

ကြေးစားတိုက်ကွက် ဆိုသည်မှာ အတိုက်ခံရသူနှင့် ပညာ
စမ်းနေပုံမျိုးမဟုတ်ချေ။ အတိုက်ခံရသူ တစ်ချက်တည်းနှင့် သေခြင်း
သာ အဓိကဖြစ်သည်။ တစ်ချက်လွှတ် တိုက်ကွက်ဖြစ်သည်။

မင်စိမ်းယင်သည် စမ်းသပ်သည့်သဘောမျိုး မဟုတ်ဘဲ
သူသေကိုယ်သေသဘောထားကာ အဘိုးအိုအား တိုက်ခိုက်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုကလည်း အင်္ကျီလက်အိုးကြား၌ ဂှက်ထားသော
ဓားတစ်လက်ကို အသုံးပြုပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်။

“ခြမ်း...ခြမ်း...ခြမ်း”

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

လေထုသည် ဝဲထသကဲ့သို့ တိုးဝင်လာလေ၏။

အရက်ဆိုင်လေးထဲ၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ရုတ်ခြည်းဖြစ် ပေါ်လာလေတော့သည်။ အရက်အိုးများ ပန်းကန်များ ကဲကြေကုန် ၏။ စားပွဲကုလားထိုင်များ အလဲလဲ အပြိုပြိုဖြစ်ကုန်သွားသည်။

အရက်ဆိုင်လေးထဲမှ လူများလည်း ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ကြောင့် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ထွက်ပြေးကုန်တော့သည်။

မင်စိမ်းယင်နှင့် အဘိုးအိုတို့သည် တခဏအတွင်းမှာပင် သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ခန့် အသုံးပြုပြီးဖြစ်သော်လည်း မည်သူမျှ အသာမရဘဲ လက်ရည်ညှီမျှနေတော့သည်။ ရုတ်တရက်...

“ရပ်လိုက်”

အဘိုးအိုက ပန်းတားပြီးနောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွားလေ၏။

မင်စိမ်းယင်လည်း ဓားကိုရပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ဓားကို ဆုတ်လိုက်ပုံမှာ လျင်မြန်လှသည်။ သို့သော် အဘိုးအိုကမြင်သည်။

“မင်းမဆိုးဘူး၊ ငါတို့လက်တွဲလို့ ရလိမ့်မယ်၊ မင်းကောဘယ် လိုသဘောရသလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ ပညာလည်း မဆိုးပါဘူး၊ ကြည့်ရတာ ကျင်းမျိုး နွယ်ရဲ့ ကြယ်တံခွန်ဓားသိုင်းဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ဓားကွက်ကြည့်ရတာ အဲဒီပုံမျိုးပဲ”

အဘိုးအို မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းက ကြယ်တံခွန်ဓားသိုင်းကို သိနေတယ် ဟုတ်လား”

“သေချာကပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်မှမခိုလင် ဘယ်သူကသိမှာ

လဲ”

“ဘာကြောင့် သိနေရတာလဲ”

“ကျုပ်လည်း ကြယ်တံခွန်ဓားသိုင်းကို တတ်ထားလို့ပေါ့ဗျာ၊
ကျုပ်ကြည့်တာနဲ့ ဘယ်သိုင်းကွက်ဆိုတာ သိတယ်”

အဘိုးအို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ မင်းလျှောက်ပြောနေတာ”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း တတ်မြောက်ထားမယ်
ထင်နေလို့လား၊ ခင်ဗျားလည်း အုံးမှုတ်ခွက်အောက်က ဖားပဲ”

“ဟေ့..အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ကြယ်တံခွန်ဓားသိုင်းဟာ
ကျင်းမျိုးနွယ်ခေါင်းဆောင် ကျင်းဟုတ္တာရဲ့ မူပိုင်ဓားပညာကွ၊ အပြင်
လူတွေ တတ်မြောက်နေစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ တတ်ထားတယ်လို့
ပြောတဲ့လူဟာလည်း လူလိမ်ပဲကွ”

“ကျုပ်က အပြင်လူ မဟုတ်ဘူးဆိုယင်ကော”

“ဘာ”

“ကျင်းဟုတ္တာက သူ့ရဲ့ညီဝမ်းကွဲတော်စပ်တဲ့ ကျင်းထုံကို
သိုင်းကွက်တချို့ သင်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျင်းထုံက အလွဲသုံး
စားလုပ်ခဲ့တော့ ကျင်းဟုတ္တာဟာ အမွေဆက်ခံမယ့် လူတစ်ယောက်
ကလွဲပြီး နောက်ထပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ သင်မပေးတော့ဘူးလေ၊ ဒါတွေ
ကို ခင်ဗျားသိရဲ့လား၊ မသိဘူး မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုမှာ ကျင်းထုံဖြစ်နေပါသည်။ အဘိုးအိုကျင်းထုံက...

“မင်းပြောတာ ငါမယုံဘူး၊ နားရှိလို့သာ ကြားရတာ”

“မယုံယင် လက်တွေ့ကြည့်ပါဗျာ”

မင်စိမ်းယင်က ကြယ်တံခွန်ဓားသိုင်းကို အသုံးပြုကာ တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုလည်း ပြန်လည်ရင်ဆိုင်၏။ သည်လူငယ်ကို ရင်မဆိုင်လိုသော်လည်း သိလိုသဖြင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သိုင်းကွက်သုံးဆယ်အထိ ယှဉ်ပြိုင်စရာမလိုတော့ချေ။ မင်စိမ်းယင်၏ဓားကွက်များက ထူးခြားဆန်းကြယ်နေသည်။ အံ့သြစရာသိုင်းကွက်များ ဖြစ်နေသည်။

ကျင်းထုံ မယှဉ်နိုင်တော့ဘဲ သိုင်းကွက်သုံးကွက်အတွင်း အရေးနိမ့်သွားခဲ့လေတော့သည်။

“ခြွမ်း”

မင်စိမ်းယင်၏ဓားက ကျင်းထုံ၏လက်ထဲမှဓားကို အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားအောင် ရိုက်ထုတ်ပြီးလျှင် ဓားဦးဖြင့် ကျင်းထုံ၏ရင်ဝကို ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

“အင့်”

ကျင်းထုံ ညည်းတွားယင်း ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွား၏။ သူ၏ရင်ဝ၌ သွေးချင်းချင်း နီရဲနေ၏။ ကျင်းထုံသည် ယခုကဲ့သို့မရှုမလှခံလိုက်ရသည်ကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည် မင်စိမ်းယင်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူကတစ်စုံတစ်ခုကို ပြောလိုနေပေသည်။

သူက မင်စိမ်းယင်ကို မျက်လုံးကြီးပြူးကာကြည့်လိုက်၏။

“မင်း...မင်းဟာ ကျင်းဟုတ်ရဲ့သား ကျင်းကျုံးထိန်ပဲဖြစ်ရမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲလဲကျကာ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၂၀)

ဆိုးဝါးသောကြမ္မာ

ကြံ့ဝှက်ဘုံကျောင်းသည် စန်းစီးနယ်တွင် ထင်ရှားသော
ဘုံကျောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ နယ်တစ်နယ်တွင် ထင်ရှားသော ဘုံ
ကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိစမြဲပင်။

မင်စိမ်းယင်သည် ဖရောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များဖြင့် ကြံ့
ဝှက်ဘုံကျောင်းသို့ ရေ လာခဲ့သည်။ ဘုရားဖူးလာသူဆိုလျှင် ဤ
ပစ္စည်းများ လိုအပ်စမြဲ မဟုတ်ပါလား။

မိုးတဖွဲဖွဲရွာသွန်းကာ အေးစိမ့်နေခြင်းကြောင့် ဘုံကျောင်း
၌ လာရောက်ဝတ်ပြုသူမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

မင်စိမ်းယင်က ဘုံကျောင်းထဲသို့ဝင်ကာ ဖရောင်းတိုင်
အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်လိုက်သည်။

အလှူငွေများထည့်သည်။ သူပြုမှုနေသည်မှာ ဘာသာရေး
ယုံကြည်သူတစ်ဦး၏ အပြုအမူများပင် ဖြစ်၏။ မည်သူသည် ဖ
ရောင်းတိုင် အမွှေးတိုင်များကို အပင်ပန်းခံ၍ သယ်ဆောင်လာပါ
မည်နည်း။

ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် ကြေးစားလှ သတ်သမား တစ်
ယောက်ဟု ထင်စရာရှိမည် မဟုတ်ပါ။

ဘာသာတရားကို အလွန်ရှိသေကိုင်းရှိုင်းသူ တစ်ယောက်
ဟုထင်ရလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ မင်စိမ်းယင်သည် သူတော်ကောင်းအ
ဖြစ် ဟန်ဆောင်ရန် လာခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။

သူသည် ဘယ်တော့မှ သူတော်ကောင်းဖြစ်လာမည် မ
ဟုတ်သည်ကို သူနားလည်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ပြုလုပ်စရာရှိသည်
များကို ပြုလုပ်ပြီး မင်စိမ်းယင်က ဘုံကျောင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ဘုံကျောင်းရှေ့ မြေကွက်လပ်၌ ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးတစ်
လုံးရှိနေပါသည်။ ရှေးဟောင်း ကြေးခေါင်းလောင်းကြီး ဖြစ်ပါ၏။

မင်စိမ်းယင်သည် ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးရှေ့သို့ ရောက်
သွားသည်။ သူသည် ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးကို ကြည့်နေပါ၏။

သူ၏မျက်လုံးများ ရိဝေလာသည်။

ရင်ထဲ၌လည်း ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များဖြစ်ပေါ်နေ
သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ခံစားချက်ဖြစ်ပေါ်လာရသနည်း။

စန်းစီးနယ်သည် သူနှင့်မစိမ်းပါ။

သူ့အား စန်းစီးနယ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

စန်းစီးနယ်သည်ပင် သူ၏မွေးရပ်မြေဖြစ်လေတော့သည်။

ယခုရောက်ရှိနေသော ကြို့ဝှက်ဘုံကျောင်းဆိုလျှင်လည်း
ငယ်စဉ်က အကြိမ်ကြိမ်ရောက်အခါခါ ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ၏
ခြေရာချင်းထပ်နေသည့် ဘုံကျောင်းဖြစ်ပါသည်။

မင်စိမ်းယင်၏ အတွေးများ လွင့်ပျံ့နေ၏။ အတွေးထဲလွင့်
မျောကာ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားလေတော့
သည်။